

ГЛАВА XXII.

Тъженъ и неспокоенъ бѣше този Великденъ на 1195 лѣто въ Търново. Никому не даваше сърдце да разгърне душата си за ведре благочестива радостъ. Защото всѣки знаеше за страшната напасть, която висѣше съ тъмни, злокобни криле надъ българската земя. При Бѣдинъ на Дунава се трупаха войскитѣ на венгерския кралъ, а долу отъ югъ се събираха, снабдени съ богати припаси и обилно оръжие, несмѣтни пълчища: франки, варяги, руси, сарацини, ромеи, нубийци, арменци...

Исакъ Ангелъ бѣ решилъ еднажъ за винаги да свърши съ българитѣ.

Съ наведени чела се качваха единъ по единъ боляритѣ по широката мраморна стълба на палата, за съвета, на който ги бѣ свикалъ царътъ, следъ недѣлята на мирносцитѣ.

Единъ по единъ тѣ сѣдаха по мѣстата си, въ низкитѣ кресла отъ гладкъ тъменъ орѣхъ. Царскиятъ престолъ бѣше отъ позлатено сребро, обиспанъ съ бисеръ. Двата му крака наподобяваха лѣвски лапи. Отъ отворенитѣ прозорци лѣхаше благоуханието на царскитѣ градини. Най-последенъ мина подвижния мостъ болярътъ Иванко. Не само държавнитѣ, но и неговитѣ собствени грижи покриваха бистрото му чело съ дълбоки бръчки. Отъ день на день дълговетѣ му растѣха, и беднитѣ приходи отъ прониятството въ Селви едва стигаха за да покрива лихвитѣ и дребнитѣ си домашни разходи. Да се оплаче на Асѣна вече не смѣеше. Оставаше само едно — да се ожени за Слава и да поиска нови земи и облаги.

Като минаваше презъ позипаната съ дребни плочи пътека, която водѣше за портата на палата, той зърна презъ единъ храстъ отъ бѣли трендафили нѣкаква тъмнокоса глава.

Очитѣ му блеснаха. Той се огледа и зави по една малка сочна морава. Момата извика отъ радостъ и уплаха, като зърна предъ себе си снажния хубавецъ.

— Иванко, какво правишъ тукъ?